

‘Welk verhaal wil je eerst?’ vroeg Mama Beer.

‘Dat verhaal over dat het tijd is om te gaan slapen,’ zei Kleine Beer.

‘Oké,’ glimlachte Mama Beer.

IN HET DONKERE BOS, niet zo ver van hier,
woonde de Slaapbewaakster.

Elke avond, net voor de maan opkwam, luidde zij de gong.

Donnnnng – Donnnnnnnng

‘Het is tijd,’ zei de Slaapbewaakster.

‘Tijd voor de kleintjes en de groten om te gaan slapen.’

‘Nog twee minuutjes,’ zei de vis. ‘Ik wil nog even spelen.’

‘Je mag morgen je sprongen boven water oefenen,’
zei de Slaapbewaakster.

Donnnnng – Donnnnnnnnng

‘Tijd om naar bed te gaan, kleine mier.’

‘Ik wil alleen nog dat stukje daar pakken,’ riep een fijn stemmetje.

‘Snel dan, kleine mier. De slaap komt eraan.’

De mier rende weg om een stukje bloemblad te halen en met een grote geeuw dribbelde ze terug naar haar stad onder de grond.

Donnnnng – Donnnnnnnng

‘Dodo doen, kleine hermelijn,’ zei de Slaapbewaakster.
‘Het is tijd nu, jouw mama is heel moe.’

‘Maar ik ben helemaal niet moe!’ jammerde de kleine hermelijn.

‘Ga naar bed en dan zal de slaap je pakken
en de dromen zullen komen,’ zei de Slaapbewaakster.
‘Je lieve mama zal jou een eitje brengen als ontbijt.’

‘Jammie!’ riep de kleine hermelijn en ze dook
in haar mama’s zachte, warme vacht.

